

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 173. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm6475/facsimile.pdf (tilgået 30. juli 2024)

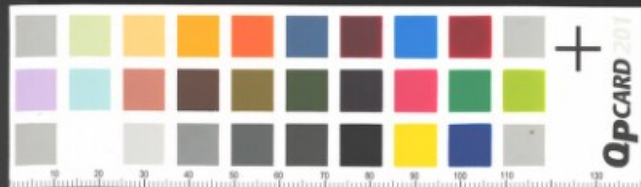
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

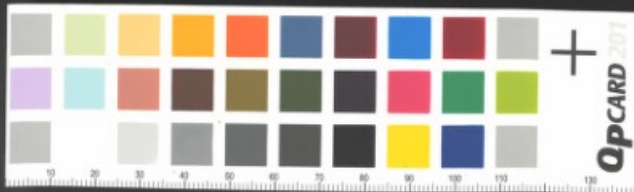
[Læs CC0-erklæringen](#)

meraderne hans Plads. Da, han lod det end ikke være nok, at hjælpe sig selv ud af Klemmen, og stille de andre derind, men tog sig tillige den Frihed, uden Fænges Tilladelse, i hans Navn at tilsoie, om Kongen i Britannien ikke nok vilde være saa god, at give den overmaade forstandige Ungerfønd sin Daatter til Egte.

Nu kom man da til Britannien, og Gesandterne overtrak Kongen ganske trofsydig deres egen Dødsdom, i den Tanke, at det var Amlets, men Kongen lod som ingen Ting, og bad dem være ret hjertelig velkomne. De kom da til Heibords, og Amlet med, men immer sad han og rynkede Næse ad den kongelige Anretning, som om det havde været den usleste Bønde-Køst, og stiondt der var Mad: Guds Gaver, gif han dog, ret som en Kræsen-Pirre, sulsten fra Bordet, og torslig med, kan jeg troe, for hverken Mad eller Drikke var ham til Pas. Alle de andre Gæster havde nær tabt både Næse og Mund, ved at see et ungt Menneske, som ingen Brifte var, koste Brag paa de udsøgteste Lækker-Vidstener ved Kongens Bord, og de allerreentligste og kostbareste Retter, som om det var Skredes-Slæg og Skomager-Lærte, og saasnart man stod fra Taffellet, lod Kongen, førend han sagde sine Gæster Godnat, En gaae ind og skjule sig i de Fremmedes Herberge, for at faae at høre, hvad de om Natten vilde sige til hinanden. Amlets Reise-Kammerader spurgde ham ogsaa ganske rigtig, hvad det skulde betyde, at han sad og kimsede ad Mad og Drikke, som om det havde været Edder og Forgift, hvorpaa de fik til Svar, at Brodet lugtede ad Blod, Driften smagde ad Jern, og Kisten stank ad døde Mennesker, som om det var fordærvet ved en nærværende Uig-Lugt. Hertil soiede han endnu den Bemærkning, at Kongen havde Treas-Dine i Hovedet, og Dronningen tre Køllepige-Bagter i sit Bæsen, og heraf seer man, at det var ikke saameget Anretningen, som

Husbond og Madmoder, der fik læst og paastrevet. Finges gode Venner lod ham nu høre, at han var gal, som han altid havde været, og drillede ham paa alle muelige Maader, fordi han, som de sagde, løskede Belgjort, og vragede Lydesløst, bestiaammede en hoibaaren Konge, og en Dronning med den fineste Levemaade, og vilde saaledes brandemærke Dyden og Vren selv! Kongen derimod, hvem det Hele blev forebragt af Speideren, ligesaa varmt, som det var, sagde strax, at enten maatte den Svend være englesviis eller elleevild, thi der laae alt for meget Dybsindigt i det Var Ord, til at det kunde være opkommet i et blot Menneskes Hjerte. Derpaa lod han sin Vols-Karl hente, og spurgde ham, hvor det Brod var fra, de spiste? Det er saamend fra Kongens egen Waager-Døn, sagde han. Men, blev Kongen ved at spørge, hvor er den Sød gret, hvoraf det er bage? er der paa det Sted noget Tegnet til, at der er slaaet Foll ihjel? Ja, sagde han, tæt ved er der rigtig nok en Mark, hvor der ligger en Hob Dødnings-Deen, og man kan godt see, der maa have slaaet et Slag, engang i gamle Dage, og jeg tog netop den Jord til Sommer-Rugen, fordi hun var saa grumme seet og frugtbar, at man kunde vente mange Fuld; men jeg kan dog aldrig vide, om det skulde kunde have gjort Noget ved Bredet, saa det kunde smage af noget Slemt for den Sags Skyld. Kongen, som nok kunde giætte sig til, at det var sandt i alle Maader, hvad Amlet havde sagt, undersøgte nu ogsaa Glaslets Dyrindelse, og fik da at vide, at Svinene var engang af Wanvare sluppet ud af Stien, og havde ædt en raadden Keyer, saa det kunde ogsaa være en Slags Grund til at sige, det smagde saadan lidt raadvent. Da nu Amlets Sandferdighed ogsaa her holdt Stik, vilde Kongen endelig ogsaa vide Besked om Ollet, og lod grave dybt, der hvor de havde

hentet Laav til Brygningen, hvor der da rigtig fandtes en Deel Sværd, næsten opvædt af Rust, og deraf kunde man da tænke, Llet havde faaet Jern-Smagen. Andre vil sige, at det var ikke Llet, men Mieden, som havde Stæde, og at det kom af, at Bierne havde trukket af en død Mand's Blomme, og dermed besmitet deres Kager.

Da nu Kongen fandt, at den rette Karsag til Affmagen, fandtes i Ringens Oprindelse, saa sluttede han sig til, at det Samme maatte være Tilfældet med den Lybe der var ham tillagt, saa Træls-Dine skulde betyde en nedrig Herkomst. Deraarsag spurgde han sin Moder, under sine Dine, hvem der var hans Fader? Hun vilde i Forstningen ikke ud med Sproget, og sagde, at hun aldrig havde savnet andre end Kongen, men da han truede hende med Tomme-Skruen, gik hun til Bekjendelse, og tilfod, at en Træl var Fader til ham. Saaledes fik han da ogsaa den Krude løst og blev sikker i sin Sag, og naaget den Opdagelse gjorde ham baade roed og bleg, fornoiede han sig dog over Ungersvendsens Wiisdom, og spurgde ham nu selv, hvad Grund han havde til at besyldte Dronningen for Køllepige-Jagter? Hvad han vandt ved det Spørgsmaal var imidlertid kun fint, thi da han ankebe paa at hans Dronning var besyldt for Mangel paa Levemaade, fik han at høre, at hun ikke alene havde Slavinde-Manerer, men var endogsaa Slavinde født, i det nemlig hendes Moder var faldet i Jangenslab, og gjort til Slavinde. De tre Unoder, hvoraf han strax havde sluttet sig til hendes Stand, opregneede for Resten Anlet saaledes, at først svebde hun, som en Slavinde, sit Hoved i sin Kappe; dernæst rullede hun Klæderne op, naar hun gik, og endelig sad hun ikke alene og stangede sine Lænder med et Straa, men aad ogsaa hvad hun stangede løst.

